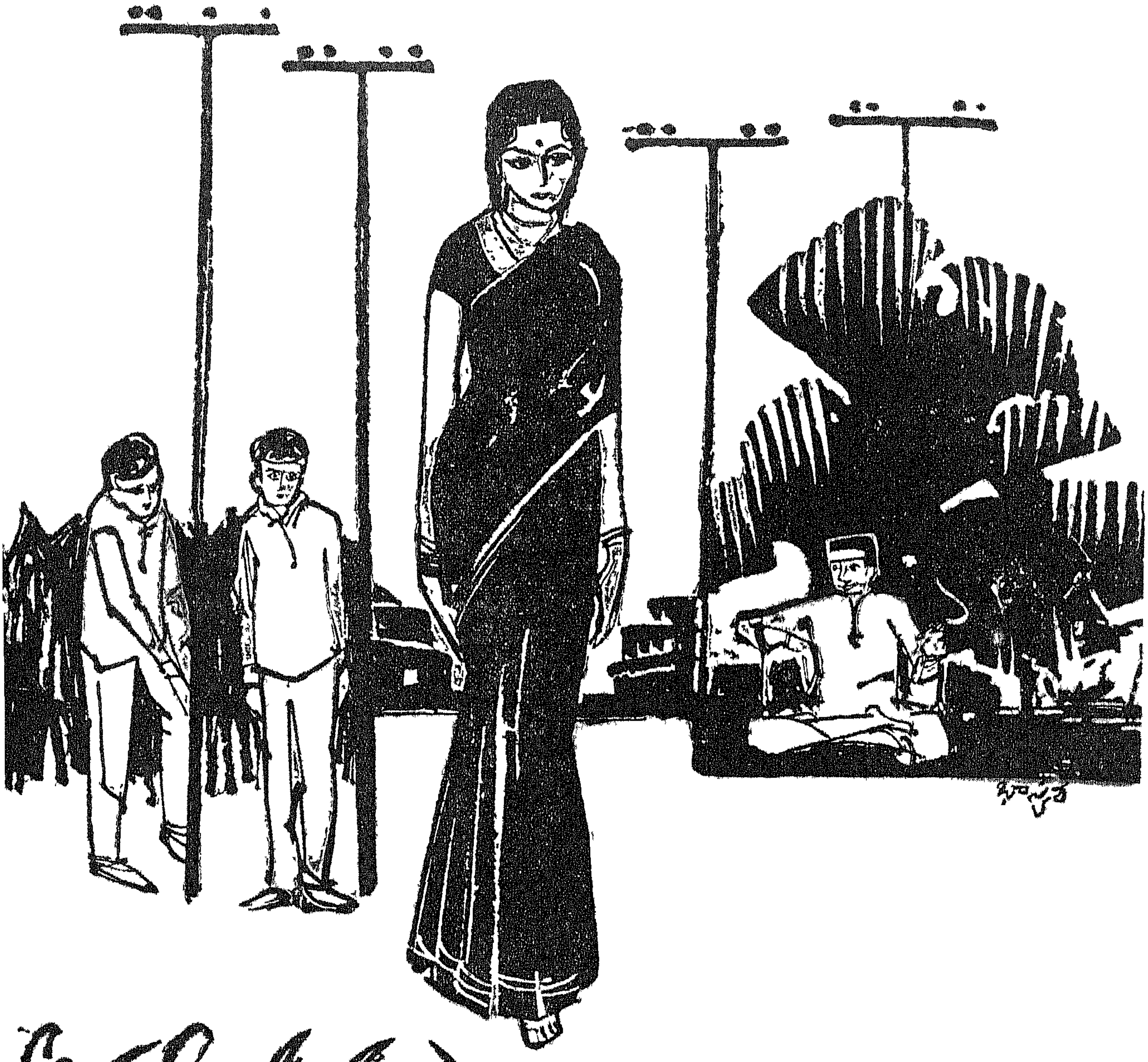

ఆహ్వానము

మాధవి ఒక ఉత్తరాన్ని చదువుతూంది.

"ప్రాణేశ్వరీ. . .

నిన్ను బస్ స్టాప్‌లో చూసిన క్షణంలోనే ప్రేమించాను. నా హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకున్నాను. నిన్ను దేవతలా పూజిస్తున్నాను.

నీ పరిచయం నాకు కావాలి. నువ్వు నాదానివ్వాలి. దేవీ, ఎంతోమంది నాకు తెలుసు. కాని, నీ ప్రాణం. అంతటి సౌందర్యవతి ఈ లోకంలో కనిపించలేదు. నీ మేని మెరుగులు, నీ కంటి తళుకులు నేనీ జన్మలో మరిచిపోగలనా? నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకగలనా? నేను నీ దాసుణ్ని దేవీ! నీకోసం తపిస్తూ, ఈ కాలేజీ గేటుదగ్గర నిలబడివుంటాను. సాయంత్రం నీతో మాట్లాడే అదృష్టాన్ని ప్రసాదించు. లేదంటే, ఉత్తరం

దేవీ. . . నిన్నుతప్ప నేను మరొకరిని పెళ్ళి చేసుకోలేను. నిన్ను ఎవర్తైనా పెళ్ళాడుతూంటే చూడలేను. నా ప్రేమను అర్థంచేసుకో. ఈ దీనుడి కోరిక తీరుస్తావు కదా? సెలవు.

—నీ రాజా."

ఉత్తరం పూర్తిఅయింది. 'చిడుగు కాలేజీ

విరునామా వ్రాశాడు.

మాధవి చిన్నగా నవ్వుకొంది. తను ఈరోజు నెమ్మదిగా నడిచివస్తూంటే, అతను పక్కగా వచ్చి ఈ కవరు అందించాడు. తను అప్రయత్నంగానే అందుకుంది. అతను వెళ్ళిపోయాడు. ఇంటికి వచ్చి చదువుకుంటే ఇది! ఎడ్రస్‌కూడా ఇచ్చాడు. ఎంత ధైర్యం! అంత ఘాటుగా ప్రేమించాడు కాబోలు! ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది మాధవి.

* * * *

బస్‌కోసం ఎదురుచూస్తూ నిలుచున్న మాధవికి పదిగజాల దూరంలో కిళ్ళీషాపునుంచి అదేపనిగా చూస్తున్న రాజా కనిపించాడు. లోలోపల నవ్వుకొంది. బస్ ఇంకా రాలేదు. ఇంతలో పన్నెండేళ్ళ కుర్రవాడు ఒకడు వేగంగా వచ్చి తన చేతిలో ఒక కవరుఉంచి పరుగెత్తుకు వెళ్ళిపోయాడు. మాధవి ఒక క్షణం ఆశ్చర్యపోయింది. 'మళ్ళీ రాజే వ్రాశాడేమో! ఈ కాలేజీ కుర్రవాళ్ళు కాలక్షేపం బాగానే కలిగిస్తున్నారు. మాట్లాడడం చాతగాని పిరికివాళ్ళు!' అనుకుంటూంది మాధవి. బస్ వచ్చింది.

ఇంటికి వచ్చాక కవరు తెరిచి చదవడం మొదలుపెట్టింది ఆమె. ఈ ఉత్తరం రాజా వ్రాసింది కాదు!

"క్షమించండి . . . దయతో పూర్తిగా చదువుతారనే ఆశతో వ్రాస్తున్నాను. ఇలా అపరిచితులకు — అందులో ఆడపిల్లలకు — ఉత్తరం వ్రాయడం తప్పో ఒప్పో నాకు తెలియదు.

మీకు నా మనోభావాలు తెలియజెయ్యాలనే కోరిక ఈనాటికిగాని ఫలించలేదు. అది నా పిరికితనమే కావచ్చు. చాలా ఆలోచించి ఈ పని చేస్తున్నాను.

ప్రేమ అంటే ఏమిటో నాకు తెలియదు. కాని, మిమ్మల్ని ఏ క్షణంలో చూశానో అప్పటినుంచీ నాలో ఒక వింత అనుభూతి గిలిగింతలు పెడుతూంది. మిమ్మల్ని చూస్తూనే వుండిపోవాలనిపిస్తూంది. నేను ఇదివరకు ఎప్పుడూ ఇలాంటి అనుభూతి పొందలేదు. మిమ్మల్ని కలుసుకుంటే కలిగే ఆనందం నేను వర్ణించలేను. ఇటువంటి ఆనందాన్ని ఇదివరలో నేను ఎరగను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మీ పరిచయం పొందాలనుకుంటున్నాను. ఏదోవిధంగా మిమ్మల్ని రోజుకు ఒక్కసారి చూడగలిగితే చాలు. అంతకంటే నేను కోరేది ఏదీ లేదు. మీ హృదయపూర్వకమైన సమ్మతితోనే ఈ పని జరగాలి. ఈ ఉత్తరంద్వారా మీ కేదైనా కష్టం కలిగితే క్షమించండి.

—సుబ్బారావు."

అతనుకూడా కాలేజీ విరునామాయే ఇచ్చాడు. ఉత్తరంలోకి చూస్తూ మాధవి ఆలోచిస్తూంది.

* * * *

మరొక ఉత్తరం అందుకుంది మాధవి.

"ఓ మనోహరీ. . .

నా హృదయాన్ని నాటొట్టుగా దోచేసి, మారు మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయావా! ఎక్కడ ఉంటున్నావు? ఏం చేస్తున్నావు? నీ పేరేమిటి? . . . పోనీలే, నువ్వు ఎక్కడ ఉన్నా, నీ పేరు ఏదైనా నాకు బాధ లేదు. రోజూ చూస్తున్నాను చాలు.

అందాల మూటవు నువ్వు! ఆనందాల పాటవు! నా గుండెల్లో బంగారుపంట పండించగలవు! మొన్న నా నవ్వు చూసిన ఆ ఒక్క సారే నా గుండెల్లో ప్రేమ పుట్టించింది. ఏదో మంటలు రేపింది!

నీతో చాలావిషయాలు మాట్లాడాలని ఉంది, సుందరీ. నువ్వు రోజూ పార్కులో కూర్చునే స్థలానికి కుడివైపు మూడు గజాల దూరంలో సిగరెట్ కాలుస్తూ నీకోసం నిలుచుంటాను. వస్తావు కదూ! మరిచిపోకు. అన్నట్టు, సిగరెట్లు కాల్చడం నీ కిష్టం లేకపోతే మానేస్తాను. ఇప్పటికి సెలవు.

ఎప్పటికీ నీవాణ్ణే కావాలనే కోరికతో
—కామేశ్వరరావు."

అతనుకూడా మాధవి అనుకున్నట్టుగానే విరునామా ఇచ్చాడు.

'రాజా, సుబ్బారావు, కామేశ్వరరావు! ఎవరు వీళ్ళు? ముగ్గురూ ఒకే కాలేజీలో, ఒకే హాస్టల్లో ఉండి చదువుతున్నట్టుగా ఉంది. ముగ్గురూ మూడు రకాల మనుష్యులు! ముగ్గురూ తనను ప్రేమించి ఆరాధిస్తున్నారు.

రాజాకి ఎంతోమంది తెలుసునట! అందుచేత సౌందర్యపిపాసి అయిఉండాలి. నేనుకూడా కావాలిట అతనికి! పాపం, ఉత్తరాలతోనే పెళ్ళి జరుగుతుందని ఆశ కాబోలు! నిజంగానే ప్రేమించాడేమో!

ఇక, కామేశ్వరరావుని పార్కులో కలుసుకోవాలిట! ఏదో మాట్లాడాలిట! ఏం మాట్లాడతాడు? ఏదో వెకిలిగా ఉపన్యాసం మొదలుపెడతాడు. కాస్త చనువుగా ప్రవర్తిస్తే . . . అమ్మో! . . .

సుబ్బారావుకి నేను రోజూ ఒకసారి కనిపిస్తూ ఉంటే చాలుట! ఏదీ కోరను అంటూనే ఒక పెద్ద కోరిక! మనిషిలో సంస్కారం కనిపిస్తూంది. లేక అలా నటిస్తున్నాడా?'

ఇలాగ ఆ ముగ్గురిని గురించిన ఆలోచనలు దీపం పురుగుల్లాగ మాధవిని ముసురుకున్నాయి.

* * * *

'ఆమె కనిపించడం లేదు. . . ఇక కనిపించదా? . . .' సుబ్బారావు ఆలోచిస్తూ నీరసంగా నడుస్తున్నాడు. 'తన ఉత్తరం ఆమె చదవలేదేమో. చదివి నిర్లక్ష్యం చేసిందా? కోపం వచ్చిందేమో. పొరపాటుగా ఒక్క వాక్యమూ వ్రాయలేదే తను! కనీసం ఇష్టం లేనట్టయినా జవాబు ఇవ్వవచ్చుగా. ఈవిధంగా తన అయిష్టత తెలియచేస్తూందా? తన ఆశలు గంగపాలు కావలసిందేనా! ఇంక ఆమె కనిపించదా? కనికరించదా!'

దిగాలుగా నడుస్తున్న సుబ్బారావు భుజంమీద ఒక చెయ్యి పడింది. తిరిగిచూశాడు. కామేశ్వరరావు చిన్నగా నవ్వుతూ కనిపించాడు.

"ఏం బ్రదర్, అంత డీలాగా ఉన్నావ్? అనుకోనంత వింతగా, కఠినంగా నీ ప్రేయసి జవాబు రాసిందేమిటి?" గాఢంగా అడిగాడు కామేశ్వరరావు.

"జవాబా?"

"అదేనోయ్, బస్ స్టాప్‌లో తరుచూ కనిపిస్తుంది చూడు. ఆ అమ్మాయికి నువ్వు ఒక కుర్రవాడిచేత ఉత్తరం పంపించావటగా? నాతో చెప్పు ఫరవాలేదు."

"నీ కెలా తెలుసు?"

"కావాలంటే యెప్పుడెక్కడున్నాడోకూడా తెలుసుకోవచ్చు. దానికేంగాని, ఏం రాసిందేమిటి జవాబు? అంత చిక్కిపోయావు!" కామేశ్వరరావు జాలిగా చూస్తూ అడిగాడు.

"అసలు జవాబే ఇవ్వలేదు. ఆరోజునుంచి కనిపించడమూ లేదు." వివరాన్ని దాచుకోవాలనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

కామేశ్వరరావు నిశ్శబ్దంగా సిగరెట్ పీలుస్తూ నడుస్తున్నాడు. అతని సహాయం పొందాలని అనిపించింది సుబ్బారావుకు.

"నేను మొదటినుంచీ పొరపాటు చేశానే ..." అంటున్న సుబ్బారావును పూర్తిచెయ్యనియ్యకుండా కామేశ్వరరావు అందుకున్నాడు.

"అవును, బ్రదర్. అదే నేనూ చెబుదామనుకుంటున్నాను. పూర్తి వివరాలు తెలుసుకోకుండా ఆమెను ప్రేమించడమే ఒక పెద్ద పొరపాటు. ఒకప్పుడు ఆమెను నేనూ ప్రేమించానంటే ఆశ్చర్యపోతావు. కాని నా మనసు మార్చుకున్నాను. పరిస్థితులు అలా వచ్చాయి మరి. ఆమెను గురించి పూర్తిగా తెలుసుకొన్నాక ..." గంభీరంగా, ఆవేశంగా చెబుతున్న కామేశ్వరరావు ఆగిపోయాడు.

"ఏమీ అనుకోకు, బ్రదర్. నీకు కావాలంటే ఆమె గొడవ అంతా తరవాత చెబుతాను. అదిగో, మా శీనుగాడు పిలుస్తున్నాడు. సినిమాకి టైముకూడా అవుతూంది" అంటూ వాచీ చూసుకొని, "వస్తా మరి" అనేసి చకచకా వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బారావు మనస్సు కలకబారిపోయింది. ఆమెను కామేశ్వరరావుకూడా ప్రేమించాడా! తరవాత మనసు మార్చుకున్నాడట! ఎందుకు? ఆమెను గురించి ఏదో చెబుతూ వెళ్ళిపోయాడు. ఏమిటది?

* * *

"సుబ్బారావ్, నీ ఫిజిక్స్ రికార్డు ఒకసారి ఇస్తావు టోయ్." గదిలో ప్రవేశిస్తూ అడిగాడు రాజా. సుబ్బారావుకు ఎదురుగా ఉన్న టేబిలుమీద కూర్చుని ఒక పుస్తకాన్ని ఊరికే తిరగవేస్తున్నాడు.

మాట్లాడకుండా పుస్తకం తీసి ఇచ్చాడు సుబ్బారావు. కృతజ్ఞత తెలిపి వెళ్ళిపోబోతున్న రాజా, ఆగి సూటిగా అతని ముఖంలోకి చూశాడు.

"ఆ అమ్మాయి జవాబేం రాసిందోగాని, నువ్వు చాలా విచారంగా కనిపిస్తున్నావు సుమా! నీకు అభ్యంతరం లేకుంటే నాతో చెప్పు" అంటూ మళ్ళీ కూర్చున్నాడు రాజా.

సుబ్బారావు బరువుగా నిట్టూర్చాడు.

ఆకొండి వెంకటరత్నం

"ఇలాంటి చిన్న విషయాలకు విచారించకూడదు, సుబ్బారావ్. నేనుమాత్రం మోసపోలేదూ?"

"[illegible]!"

"ఊఁ. నీలా నిరుత్సాహంగా కూర్చున్నానా? నీకంటే ముందే ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించి ఉత్తరం రాశాను. అసలు [illegible]. ఇంత జరిగినా, ఆ అమ్మాయి, తిరుగుటపాలో ఉత్తరం రాయలేదు. ఒక్కటి చెప్పు, ఆ అమ్మాయి కాదంటే మనకు పెళ్ళిళ్ళు కావా? నామటుకు నేను 'ఊఁ, అనాలిగాని, పదిమంది ఒక్కసారి తయారవుతారు! నీకుమాత్రం ఏం తక్కువ? అందము, చదువు, డబ్బు — అన్నీ ఉన్నవాడివి! ఆమెలో ఏదో ప్రత్యేకత ఉందని ప్రేమించావుగాని, మనకేమీ అనుకూలత లేదు. మరిచిపో. ఆమెనుగురించి విచారిస్తూ కూర్చోకు."

"నువ్వెలా మరిచిపోయావోగాని, నేను మరిచి పోలేను, రాజా. ఎలాగైనా ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవాలి. లేకుంటే పిచ్చెత్తుతుందేమో!" బాధగా అన్నాడు సుబ్బారావు.

రాజా ఒకసారి నవ్వాడు.

"ఓయి పిచ్చివాడా, నీకో విషయం చెబుతాను. తట్టుకోడానికి సిద్ధంగా ఉండు."

"ఊఁ."

కొద్ది క్షణాలు మౌనం వహించాడు రాజా.

"ఆ అమ్మాయికి ఇదివరకే పెళ్ళి అయిపోయింది." గంభీరంగా అన్నాడు.

"ఆఁ!"

"విను. అంతేకాదు. ఆమె ఇప్పుడు భర్తతో ఉండడం లేదు. రెండేళ్ళ క్రితమే భర్తను వదిలిపెట్టేసింది. అవునులే నువ్వు నమ్మలేవు. అసలు నేనుకూడా ముందు నీలాగే నమ్మలేదు. కాని, చెప్పింది ఆమె స్వంత భర్త. నమ్మకుండా ఎలా ఉండను?"

"ఇదంతా ఏమిటో అయోమయంగా ఉంది." సుబ్బారావు పేలవంగా అన్నాడు.

"మొదట్లో నాకూ అలాగే ఉంది. ఆ రోజున అలవని తలంపుగా అతను పార్కు దగ్గిర కలిశాడు. అతను అగ్గిపెట్టె అడగడంతో నాకు పరిచయమైంది. అతనిదీ ఈ ఊరే! ఏదో మాట్లాడుతూ నడుస్తున్నాము. ఇంతలో ఆమె ఒకచోట కనిపించింది. అతను ఆమెవైపే చూస్తూ నోట మాట రాక కొంచెంసేపు నిలబడి పోయాడు. తరవాత నన్ను అక్కడే ఉండమని, వేగంగా ఆమె దగ్గిరకి వెళ్ళాడు. నేను నిలబడి చూస్తున్నాను. అతను ఏమిటో అంటున్నాడు. ఆమె ముఖం చిట్లించు కుంటూ జవాబిస్తూంది. రెండు నిమిషాల తరవాత ఆమె విసవిసా వెళ్ళిపోయింది. అతను విచారంతో నన్ను సమీపించాడు. 'ఆ అమ్మాయి మీకు తెలుసునా?' అని అడిగాను. అవునన్నాడు. విషయమంతా లాగాలని, అతనికి కాఫీ పోయించి పార్కులోకి తొక్కువెళ్ళాను. పాపం, అమాయికుడు! తన బ్రతుకంతా చెప్పుకుని కన్నీళ్ళు కార్చాడు. నాకు జాలివేసింది. కన్నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమె ఇప్పుడు పొట్టకోసం చెయ్యరాని వృత్తి చేస్తూందిట! అయినా, మళ్ళీ వచ్చి తన దగ్గిర ఉండిపొమ్మని ఎన్నోసార్లు బ్రతిమాలాడట. ముఖంమీద కొట్టి పంపిస్తూందిట. చూడవోయ్, ఒకే ఊళ్ళో ఉంటూ, భర్త ఎదురుగానే ఇలాంటి ఘోరం చేస్తూందా! ప్రపంచంలో ఎంత అన్యాయం పెరిగిపోయిందో చూడు!"

మౌనంగానే వింటోంది వెన్నెల చూస్తూ సుబ్బారావు.

"ఇప్పుడు నువ్వు బాధపడకూడదు. అంతా తెలిసే ఇప్పుడు కాని, ముందు తెలియకుండా అవమానం నా స్వానుభవంతో ఎంతా చెప్పను."

సుబ్బారావు మెల్లిగా అంగీకరించాడు. అతని మనస్సంతా ఏకాంతమైపోయింది. తనెంత మోసపోయాడు! రంగురంగుల కలలన్నీ విరిగి ముక్కలయ్యాయి! ఆమె తన కల చెదిరింది. అమృతంలా కనిపించే ఆమెలో ఇంత విషం దాగివుందా?

"చూడు, సుబ్బారావ్, నువ్విలా అయిపోతావనే చెప్ప కూడదనుకున్నాను. తప్పలేదు. ఏం చెయ్యను? నే గాడ్ సేవ్ యూ. ఆమెను మరిచిపోవడానికి ప్రయత్నించు. వస్తా" అంటూ సానుభూతిగా సుబ్బారావు భుజం తట్టి, నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోయాడు రాజా.

> వాగ్దానం చేసేవాడు బుణగ్రస్తుడవుతాడు.
>
> —టాల్మడ్
>
> * * *
>
> వాగ్దానం చెయ్యడం సులభం. శోచనీయమైన విషయం – విస్మరించడం ఎంత సులభం!
>
> —ఎ. డా మూసే

'భగవాన్, ఎందుకీ బాధ కలిగించావు? నే నే పాపమూ చెయ్యనిదే నా కెందుకీ శిక్ష?' సుబ్బారావు కళ్ళనిండా నీళ్ళు చేరాయి. ఆవేదన అతని హృదయాన్ని తీవ్రంగా కదుపుతూంది.

* * *

"హలో బ్రదర్, నువ్విక్కడ కూర్చున్నావా?" అంటూ కామేశ్వరరావు వచ్చి సుబ్బారావు పక్కనే జేబురుమాలు పరుచుకుని జాగ్రత్తగా కూర్చున్నాడు. మామూలుగా గడ్డిపరకలు తుంపుతూ ఒకసారి అతని ముఖంలోకి చూశాడు సుబ్బారావు. ఖరీదైన కలాన్ని పోగొట్టుకున్న బీద రచయితలా ఉంది సుబ్బారావు స్థితి. పార్కులోని రేడియో వినబడుతూంది.

"సుబ్బారావ్, నువ్వింకా ఆ అమ్మాయి రోదలోనే పదాలు పాడుతూ విలపిస్తున్నట్టున్నావు. అన్నట్టు ఆమెను గురించి పూర్తిగా చెప్పనేలేదు మొన్న. నా మాట విని ఆ అమ్మాయిని పూర్తిగా మరిచిపో, బ్రదర్. ఎందుకొచ్చిన గొడవ? ఇలాంటివాళ్ళు కో అంటే కోటి మంది, కట్నాల మూటలతోసహా పోటీలు పడుతూ వస్తారు మనకోసం. నాకు అది ఇష్టంలేకనే ముందు ఈ అమ్మాయిని ప్రేమించాను. అయినా, నే నెందుకు వదిలేశానో? ఆ అమ్మాయి చెప్పింది ఇప్పుడే కాదు! ఎప్పుడూ ఊహించలేదు ఆమె భర్త వదిలేసింది. ఆమె, పెళ్ళిళ్ళు ఎన్నో [illegible] ...... " అంటూ చెప్పుకుపోతున్న కామేశ్వరరావు [illegible] సుబ్బారావు అప్పుడే అయిదు గజాల దూరం వెళ్ళిపోయాడు!

* * *

మాధవి ఆలోచిస్తూంది. చేతిలో [illegible] కలం, టేబిలుమీద మూడు ఉత్తరాలు ఉన్నాయి. [illegible] తరవాత, రాజా [illegible] వ్రాసిన ఉత్తరం విప్పింది మళ్ళీ ఒకసారి చదివి అదే రాయటానికి [illegible] వ్రాయటం ప్రారంభించింది.

"ఉత్తరాలు ప్రేమను వ్యక్తంచలేవు. హృదయం కావాలి. ఆ హృదయం విశాలంగా ఉండాలి. అందులో ఈర్ష్య, ద్వేషము ఉండకూడదు. మంచితనం కావాలి. చిరిగిన చొక్కా అవతల పారేసినట్టు మనుష్యులను, మనసులను విసిరివేయాలని ఊహించకండి దయుంచి. ఎంత అందమైన కుసుమమైనా మరునాటికే వాడి పోతుంది. అందుచేత పరిమళాన్నిమాత్రం ప్రేమించడం నేర్చుకోండి.

అఖరున చిన్న కోరిక. కాలేజీకి వచ్చింది, 'ప్రేమ, ప్రేమ' అంటూ అమ్మాయిలవెంట తిరగటానికి కాదని గుర్తిస్తే సంతోషిస్తాను. సెలవు."

ఆ కాయితాన్ని మడతపెట్టి ఒక కవరులో ఉంచి చిరునామా వ్రాసింది. తరవాత కామేశ్వరరావు ఉత్తరానికి వెనకవైపున వ్రాయసాగింది.

"వెకిలితనాన్ని ఏ స్త్రీకూడా ప్రేమించలేదు. నీళ్ళలో పడి మునిగిపోయి చనిపోవడమంత తేలిక కాదు ప్రేమించడము, ప్రేమించబడడము. ఒక హృదయాన్ని పొందడం సిగరెట్ కాల్చినంత సులభం కాదు. మరో విషయం. మనస్సు గాలిలోని ఆకులా కొట్టుకు పోకూడదు. మీకు అందమేకాని హృదయం అక్కర్లేదు. అటువంటప్పుడు మీరు సంసారజీవితంలో ఏం సుఖిస్తారు?

వీటన్నిటికంటే ముందు, మీరు ఏ దశలో ఉన్నారో మరిచిపోకుండా ఉంటే నేను చాలా ఆనందిస్తాను. సెలవు."

మాధవి ఈ కాయితంకూడా మరో కవరులో ఉంచింది. ఆఖరున సుబ్బారావు వ్రాసిన ఉత్తరం చదివి, కొద్దిసేపు ఆలోచనలో గడిపిన తరవాత, దాని వెనక భాగంలో మూడు వాక్యాలుమాత్రం వ్రాసింది.

"ఒక వ్యక్తి వందమందిచేత ప్రేమించబడవచ్చు, కాని తిరిగి వందమందినీ ఆ వ్యక్తి ప్రేమించడం అసాధ్యం కదూ?

నా పెండ్లి శుభలేఖ పంపుతున్నాను. మీరు తప్పకుండా రావాలని నా ప్రార్థన. సెలవు. మాధవి."

మూడు కవర్లలోనూ ఆహ్వానపత్రికలు కూడా జత చేసి అంటించింది ఆమె. టేబిలుమీది ఫోటో స్టాండ్ లోంచి నిండుగా చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న ఒక వ్యక్తి కళ్ళలోకి తియ్యగా, సంతృప్తిగా చూస్తూ ఉండి పోయింది. ★